

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.535 van 22 januari 2024
in de zaak A. 237.968/VII-41.816**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sigrid Van Rompaey
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Justitiestraat 26
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 december 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 281.301 van 5 december 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.245 van 23 februari 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daan Lernout, die *loco* advocaat Dirk Geens verschijnt voor verzoeker, en advocaat Sigrid Van Rompaey, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 16 februari 2022 een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het verzoek niet ontvankelijk verklaard met een beslissing van 16 juni 2022.

3.2. Op 5 augustus 2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende “bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming” (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 25 augustus 2022 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 5 december 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep - belang

4. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord op dat verzoeker niet langer beschikt over een actueel belang, daar hij op 14 december 2022 een nieuw (derde) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zal moeten buigen. Gelet op verzoekers nieuwe verzoek om internationale bescherming, vormt de aanvankelijk bestreden beslissing niet langer het sluitstuk van verzoekers asielprocedure met als gevolg dat hij niet langer aantoon een zeker, actueel en wettig nadeel te lijden door de aanvankelijk bestreden beslissing.

5. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat zijn belang wel degelijk behouden blijft, niettegenstaande zijn nieuw verzoek om internationale bescherming. Dit laatste heeft hoogstens tot gevolg dat tijdelijk geen uitvoering wordt gegeven aan de aanvankelijk bestreden beslissing, die tot op heden onveranderd in het rechtsverkeer aanwezig blijft.

Beoordeling

6. Het belang bij een cassatieberoep voor de Raad van State moet niet enkel bestaan bij het instellen van dat beroep maar ook gedurende de gehele procedure, tot op het ogenblik van de uitspraak. Het kan teloorgaan door omstandigheden die zich in de loop van het geding voordoen.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat er zich geen omstandigheden voordoen die het teloorgaan van verzoekers belang tot gevolg

kunnen hebben. Het loutere feit dat verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, brengt voor hem namelijk geen wijziging in zijn rechtspositie teweeg en doet niets af aan de aanvankelijk bestreden beslissing, die onverkort blijft bestaan in het rechtsverkeer.

7. De exceptie dient te worden verworpen.

V. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

8. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991).

Verzoeker voert aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had laten gelden dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkele overweging of motief bevatte met betrekking tot zijn persoonlijke situatie. De verwerende partij leek enkel rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard en dat verzoeker geen paspoort bezat met een geldig visum. Deze motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke manier de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie. Uit geen enkel motief in de aanvankelijk bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van die beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke situatie. De verplichting daartoe vloeit nochtans voort uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, gelezen samen met de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker wijst op de door hem voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen en toegelichte schending van de wet van

29 juli 1991 en op de verplichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn rechterlijke uitspraken te motiveren. In het bestreden arrest wordt enkel verwezen naar een interne nota uit het administratief dossier, zonder dat wordt beoordeeld of hiermee voldaan is aan de formelemotiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Middels verwijzing naar de evaluatienota van de dienst Vreemdelingenzaken uit het administratief dossier wordt in het bestreden arrest enkel geoordeeld dat daaruit blijkt dat de elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden geëvalueerd, doch spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uit over de vraag of deze motieven dienden te worden vermeld in de aanvankelijk bestreden beslissing zelf ingevolge de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het bestreden arrest beperkt zich ertoe te oordelen of artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhouden. Verzoeker is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middelonderdeel betreffende het niet-vermelden van motieven betreffende zijn persoonlijke situatie onbesproken laat en aldus artikel 149 van de Grondwet schendt.

Verzoeker benadrukt verder dat het in het licht van de formelemotiveringsplicht niet volstaat dat de door de dienst Vreemdelingenzaken te maken beoordeling alsnog zou zijn gemaakt, hetgeen zou blijken uit het administratief dossier, doch zonder de vermelding van enig motief in de aanvankelijk bestreden beslissing. De motieven moeten immers kenbaar zijn, vóór of ten laatste met de eindbeslissing. Omwille van de wapengelijkheid staat een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep tot nietigverklaring, niet garant voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Verzoeker besluit dat de verwijzing naar een voorafgaande nota waaruit zou blijken dat rekening werd gehouden met de elementen bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals het geval is in het bestreden arrest, niet kan volstaan. Die nota bevindt zich enkel in het administratief dossier en werd niet ter kennis gebracht van verzoeker.

9. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat aan de formelemotiveringsplicht is voldaan wanneer de aanvankelijk bestreden beslissing duidelijk de gronden vermeldt waarop zij berust. Aangezien in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en verder verwijst naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, ligt er bijgevolg geen schending voor van de formelemotiveringsplicht.

Wat de voorgehouden schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, citeert de verwerende partij de uitgebreide motieven van het bestreden arrest. Uit die motieven blijkt afdoende waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevoerde schending van de vermeende bijzondere motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aanvaardt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt zich aldus wel degelijk uit over de vraag of de aanvankelijk bestreden beslissing zelf de motieven in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet diende te vermelden.

In de mate dat de kritiek van verzoeker blijkt te zijn gericht tegen deze beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de verwerende partij op dat de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de zaak zelf te treden.

Wat de voorgehouden schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, meent de verwerende partij vooreerst dat verzoekers kritiek voornamelijk gericht is tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en niet tegen het bestreden arrest. Verder benadrukt zij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt. Het is derhalve voldoende dat, zoals *in casu*, uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing rekening werd gehouden met de elementen bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In

dit verband verwijst de verwerende partij ten slotte naar rechtspraak van deze Raad.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en licht hij het nog kort nader toe.

Beoordeling

11. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgeworpen en aangevoerd dat “[...] geen enkel concreet motief wordt vermeld in de [aanvankelijk] bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening [heeft] gehouden met de specifieke situatie van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM), zoals hierboven omschreven.” Na te zijn ingegaan op zijn persoonlijke situatie, heeft verzoeker laten gelden “Er blijkt evenwel niet uit de bestreden beslissing dat met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, aangezien hiertoe elk motief ontbreekt in de bestreden beslissing” en dat de formelemotiveringsplicht op manifeste wijze is geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest dat “de [aanvankelijk] bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 52/3, § 1 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet gesteld dat de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Daarnaast wordt met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet verduidelijkt dat aan de verzoekende partij een termijn van 6 dagen wordt gegeven om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee is de verwerende partij tegemoetgekomen aan de formelemotiveringsplicht.” Volgens het bestreden arrest maakt verzoeker niet duidelijk waarom deze motieven niet zouden volstaan om zich erop te kunnen verdedigen. In zoverre verzoeker de aanvankelijk

bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, kaart hij volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verder oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet volgt dat iedere beslissing tot verwijdering een specifieke motivering moet bevatten aangaande de elementen bedoeld in dat artikel. Die beoordeling kan evenzeer blijken uit een andere beslissing of uit de stukken van het administratief dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar en citeert uit een interne nota van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt en besluit vervolgens dat “Gelet op het voorgaande de verzoekende partij niet ernstig [kan] voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand, nu een voorafgaande evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gebeurde.”

12. Om een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 52/3, § 1, *iuncto* artikel 7 van de vreemdelingenwet, volstaat het niet enkel vast te stellen dat de betrokkene op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het bestuur dient op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening te houden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt slechts dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. Dit doet geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet van 29 juli 1991, die van toepassing is op de aanvankelijk bestreden beslissing.

De wet van 29 juli 1991 is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

13. Te dezen aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene. Het gaat om de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bedoelde belangenafweging.

Waar verzoeker wat dat betreft ook een schending van de in de wet van 29 juli 1991 bedoelde formelemotiveringsplicht had ingeroepen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite, waardoor de verwerende partij is tegemoetgekomen aan de formelemotiveringsplicht en dat de inhoudelijke kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing in wezen moet onderzocht worden in het licht van de materiëlemotiveringsplicht. Wat dat betreft, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar en citeert hij uit een interne nota van de

verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, die dateert van dezelfde datum als de aanvankelijk bestreden beslissing zelf en waarvan niet wordt aangetoond dat verzoeker er kennis van had, om te besluiten dat daaruit de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging blijkt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering moet bevatten over de door verzoeker ingeroepen elementen betreffende zijn gezins- en familielevens en zijn gezondheidstoestand en dat het volstaat dat deze motieven (achteraf) uit een ander stuk blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft hiermee een te beperkte invulling aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en schendt aldus de draagwijdte van deze bepalingen door te aanvaarden dat de motieven betreffende de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging, waarvan niet wordt betwist dat ze te dezen moest gebeuren, niet moesten worden opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing.

14. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 281.301 van 5 december 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams